

VRIJDAG 15 MEI: „Meneer” — zei hij ietwat verdrietig — „ik beoefen mijn sport nu al tien jaar, en werkelijk serieus. Op alle gebied ben ik ernstig en ik train met hart en ziel. Ik concentreer mij voor wedstrijden. Ik ben over de resultaten, die ik bereikt heb, niet ontevreden, want ik behoor in den lande tot de eerste vijftig, en u weet, mijn sport wordt zeer druk beoefend, zij is een sport met tal van uitblinkers. Maar om nu tot de eerste vijf te gaan behooren, dat is moeilijk.”

Ik heb den ijverigen sportman, met wien ik te doen had, getroust en ik heb gezegd, dat hij in de eerste plaats de vreugde van de sport niet moest zoeken in de plaats, die hij op een ranglijst innam, maar dat hij genoeg moest nemen met datgene, wat hij bereikt heeft. En bovendien heb ik hem gezegd, dat dit toch niet alleen op sportgebied geldt. Laten we eens kijken op kunstgebied. Hoeveel gemakkelijker is het niet om in den lande te behooren tot de eerste vijftig tenoren of sopranen, violisten of pianisten, tot de eerste vijftig acteurs of beeldhouwers, dan tot de eerste vijf uitverkorenen in deze takken van kunst!

ZATERDAG 16 MEI: Het „jong doen” is in de mode, vooral bij de vrouwen. Er zijn geen oude vrouwen meer. De moeders van 1850, die den veertigjarigen leeftijd hadden bereikt, waren oude dames of oude vrouwen, en als die vrouwen niet gehuwd en geen moeder waren, dan waren ze oude jonge vrouwen. Maar nu is een vrouw niet zoo spoedig meer oud, althans zij gedraagt zich anders; zij „doet jong”. Zij rookt sigaretten als een schoorsteen, zij zit op krukken in bars, zij drinkt whiskey en borrels, zij kleedt zich dertig jaar jonger dan zij is, zij doet aan sporten, die eigenlijk bestemd zijn voor het jonge meisje of de heel jonge vrouw. Zij neemt zonnebaden en laat 't rimpelig lijf verbronzen. Zij knuip in een wherry in shorts en zij ziet niet hoe belachelijk zij is. Zij danst nog en zij wil niet weten hoe het rythme van den dans haar tot huijgen brengt en haar kortademig maakt. De vrouw, die „jong doet”, heeft de sport noodig als franje voor haar levenshouding!

ZONDAG 17 MEI: Trees heeft gelezen wat ik gisteren geschreven heb en is boos op me.

„Net of mannen niet „jong doen”, en net of die niet even belachelijk zijn. Moet u meneer aan den overkant zien, met zijn kalen kop en zijn randje grijs haar er omheen, dat hij zoo kort laat millimeteren, dat men niet meer kan zien, dat het grijs is. Ziet hem in zijn licht-grijze zomerpakje met een bloem in zijn knoopsgat, kwasie vlot over de straat huppelen als een dandy met zijn badientje zwaaiend. Hij rookt sigaretjes, omdat sigaren of pijp zoo onwettelijk maken. Straks gaat-ie tennissen en dan ziet hij er in zijn shorts even belachelijk uit als de dame, die u gisteren signaleerd hebt. Hij speelt nog voetbal, maar hij vertikt het om in een veteranenelftal uit te komen, want hij wil geen veteraan zijn. Hij zou het liefst in een jeugdturnooi nog een balletje meeschoppen, en hij verbeeldt zich, dat de meisjes naar hem kijken en tegen hem lachen. Ja, lachen doen ze wel, maar zij lachen hem uit. Stumper. Neen, meneer, het „jong doen” is niet alleen terrein van de vrouwen!

MAANDAG 18 MEI: Ik heb *Sport in Beeld* gezien met een artikel van Groothoff en daar bestijgt hij weer een oud lievelingsros van hem; de wedstrijden om den Zilveren Voetbal moeten het weer eens ontgelden. Met mijn verstand gesproken ben ik het met Groothoff eens, maar met mijn hart niet. Het is naar, het kan niet meer in dezen tijd, dat serie-wedstrijden stagnatie in de competitie brengen. Dat is waar; daar heeft Groothoff gelijk in. Maar aan den anderen kant is het toch ook nog wel prettig, dat de voetbalgemeenschap nog prijsstelt op een tornooi met een ouderwetsch, intiem, sportief, amateuristisch karakter.

Bovendien beginnen de wedstrijden, naar ik verneem, één Zondag eerder. Maar, als gezegd, mijn hart en mijn verstand — die nogal dikwijls overhoop liggen — zijn het ook hier niet met elkaar eens, en Karel Lotsy moet het maar uitzoeken.

DINSdag 19 MEI: Over Karel Lotsy gesproken. Ik heb eenigen tijd geleden geschreven, dat hij eigenlijk

GOLF

Het Nat. Golfturnooi te Hilversum

Met de Pinksterdagen werd te Hilversum door onze golfspelsters en -spelers met animo in de nationale wedstrijden gekampt. Bij de dames was de groote verrassing de nederlaag in de eerste ronde van Mevr. Buma, winnares van deze wedstrijden het vorig jaar, tegen de jeugdige Haagsche speelster, Mej. E. Mees, welke laatste met 3 en 1 won. Mej. Mees drong tot de finale door na een overwinning, op de 19e hole eerst bevochten, tegen Mevr. Fabius. In den eindstrijd moest zij echter tegen de grootere ervaring en het goede spel van Mevr. Stahl het onderspit delven. Mevr. Stahl (U.G.C. de Pan) won den belangrijkste wedstrijd van het jaar met 3 en 2.

Ook bij de heeren bleven de verrassingen niet uit. De jonge Hilversummer G. van Reede won in de tweede ronde van v. Zinnig Bergman met 1 up en strandde vervolgens in den halven eindstrijd tegen Calkoen (4 en 3). Calkoen, die vorig jaar in een spannenden eindstrijd van Carp den wedstrijd had gewonnen, kwam thans in de finale tegen den Winterkampioen R. F. Schill, die Carp had geëlimineerd. Na een spannenden finale wist Calkoen met 1 up over Schill te zegevieren en dezen nationalen wedstrijd voor de twee achtereenvolgende maal te winnen. Uitstekende weersomstandigheden een een in goeden toestand verkeerende baan hebben tot het groote succes van deze wedstrijden medegewerkt.

de eenige man was, die voorzitter kon worden. En gelukkig heeft men dat allerwege ingezien en begrepen. Serieuze tegenstanders zijn er niet geweest, en ik geloof zelfs, dat niemand zich, als hij dezer dagen de benoeming van Karel zal lezen, gepasseerd zal voelen.

WOENSDAG 20 MEI: Ik verneem, dat wij binnenkort een gebeurtenis op zwembad krijgen in den vorm van een wedstrijd tusschen Duitsche, Deensche en Nederlandsche zwemsters. Dat kan belangrijk worden en ik hoop, dat dit zwemfeest zal slagen.

DONDERDAG 21 MEI: Er bestaan tegenwoordig elke week clubs 40, 50, 60 of meer jaren. Ik heb gelezen, dat Neerlandia, een club uit het Westerpark te Amsterdam uit mijn jeugd, aan het jubelen is geslagen en dat het aan haar verwante V.V.V., de club van de Grootmeyer's, ook al de vier kruisjes achter haar naam heeft. Een vereniging als Neerlandia heeft het nooit ver gebracht, althans niet op sport-technisch gebied. Toch zijn zulke verenigingen van groot nut. Dat wordt niet altijd beseft, men kijkt altijd maar naar den kampioen van Nederland of naar den afdeelskampioen, naar beker-winnaars, maar men vergeet, dat verenigingen van bescheiden spelcapaciteit als Neerlandia toch uiterst nuttig werk kunnen doen. Wat heeft zoo'n vereniging in het Westelijk deel van Amsterdam in die 40 jaren niet duizenden jongens in de gelegenheid gesteld prettig aan sport te doen!

TARTUFFE.